

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A pedálos örökség**

1. A tiltott rezdülés

Homály Bálint

A fém rácsok mögött lassan elült az Őrszem hidraulikus lépteinek visszhangja, de az L szektor hideg levegőjében még ott lebegett az iménti szorongás. A kékre váltó szenzorfény halványan megvilágította a kimerült arcokat. János-g534 óvatosan kilépett a szomszédos fülke árnyékából. Tenyerét az idős asszony felé nyújtotta, ujjain a megkeményedett gépszír és a friss dörzsölési sebek nyomaival.

– Pihennie kellene – suttogta fojtott hangon János, miközben megpróbálta óvatosan átvenni a még mindig forró lengőkart. Tekintetében nem a kolónia elvárt fegyelme, hanem valami rég elfeledett, mély gondoskodás csillogott.

A nagymama dacosan visszahúzta a kezét, bár a lábai éppúgy remegtek, mint az ingadozó hálózati feszültség. A kolónia szigorú törvényei megtiltották a felesleges kötődést és a kimerülést okozó érzelmi túlterhelést; minden csepp energia a rendszeré volt.

– Menj vissza a fülkédbe, G534-es – felelte szigorúan az asszony, s hangjába a kolónia rideg fegyelmét kényszerítette. – Nincs szükségem a milliwattjaidra, és neked sincs vesztegetni való energiád.

János csendben megbillentette a fejét, de nem mozdult rögtön. Lassan visszahúzódott a saját fülkéje sötétjébe, ám a pillantása egy szempillantásig ott időzött a nagymama megtört vállán. Az idős asszony elfordult, de a dörzsölt tenyérbe rejtett apró rezdülése árulkodott: az elutasító szavak mögött halkan felizzott a tiltott, eltemetett vonzalom. Alinda a sarokból csendben figyelte őket, megsejtve, mi az az emberi melegség, amit a gépek nem tudnak kimérni.

2. Az izmok emlékezete

Téli Ágnes

Az Őrszem lépteinek fémes visszhangja lassan elenyészett a csarnok párás homályában. A tizenkettes pad zöld LED-je stabilan világított, de a levegőben bent rekedt a rettegés hideg szaga. Alinda lába még ritmikusan mozgott a pedálon, de az izmai vészjóslóan remegtek a túlterheléstől. A nagymama csuklója, amelyet a lány az utolsó pillanatban

tehermentesített, most tehetetlenül pihent a kopott kapaszkodón.

A szomszédos fülke felől János-g534 lépett közelebb, amennyire a biztonsági lánc engedte. Szeme tágra nyílt a rémülettől, ahogy Alinda elcsigázott arcát figyelte.

– Megőrültél? – suttogta János, hangja szaggatottan vágott a csapágyak zúgásába. – Ha a rendszer regisztrálja a profilváltást, mindkettőtöktől megvonják a kalóriaadagot.

– Nem hagytam – sziszegte Alinda a fogai közül, bár a tüdeje égett. – Nem hagytam, hogy kivonják a rendszerből.

A nagymama lassan felemelte a fejét. A tekintetében nem a megkönnyebbülés, hanem a kolónia évtizedes, dermedt belenyugvása ülte torát.

– A hálózat nem ismeri a könyörületet, gyermekem – mondta halkan az öregasszony. – Csupán a hatásfokot méri. Az ember nem attól marad ember, hogy elégeti magát a másikért... hanem hogy megtanul láthatatlan maradni.

János tekintete összeakadt Alindáéval. Ebben a steril, biodinamikus gépezetben, ahol az életfunkciók csupán felhasználható wattszámok, a fiú elfojtott aggodalma többet érintett meg a valóságból, mint a kolónia teljes napirendje. Vajon a pusztulás felé vezető önfeláldozás teszi őket emberré, vagy az a makacs, névtelen ragaszkodás, amit a gépek logikája képtelen leolvasni a pultokról?

3. A pedálos örökség

kis Ferenc

A kolónia 2050 óta pontosan ugyanazt a bürokratikus precizitást nyújtotta, amit annak idején a klímakatasztrófa elől menekülő dédszülőknek ígértek: ingyen gélmasszát és garantált pedálidőt. Alinda tizennégy évesen már tisztában volt vele, hogy a híres „mindenki egyért” elvből az „egyért” szerepét valahogy mindig a főrendszer kapta, míg a „mindenki” rész jutott a lábizmoknak.

— Nagyi, maga szerint 2050 előtt is volt wattmérő a bicikliken? — lihegte Alinda, miközben a sarkát újra a kopott műanyagba fúrta.

— Dehogyan volt, drágám — morogta a nagymama, miközben megpróbálta fapofával tartani a kötelező percenkénti nyolcvanas fordulatszámot. — Akkoriban az emberek szórakozásból tekertek. Úgy hívták: hobbi. És képzeld, a végén nem kaptak érte egy adag gélmasszát sem! Csak úgy száguldoztak a friss levegőn, mint az elmebetegek.

Alinda megrázta a fejét. A mesék a fákról meg a szabadtéri biciklizésről mindig is úgy hangzottak, mint egy elhibázott ipari tervezési koncepció. János-g534 a szomszédos padon halk reccsenéssel próbált ritmust váltani, hogy leváltson egy kis terhelést Alinda oldaláról, de a kijelző azonnal narancssárgán villant. A kolónia hálózata kétszáz éve nem tűrte a gáláns lovaglást; ha valaki lazított, a rendszer azonnal lejjebb tekerte a tápanyagcsapot.

— Szóval kétszáz éve zárva vagyunk — jegyezte meg János szuszogva. — De legalább a levegő szűrője még garanciális.

— Ne viccelj, János — szólt rá a nagymama rekedten. — Ha az őrszem meghallja, hogy felülbírálod a 2050-es Koloniális Alapszabályt, még visszaveszi a holnapi szagmolekula-adagunkat.